

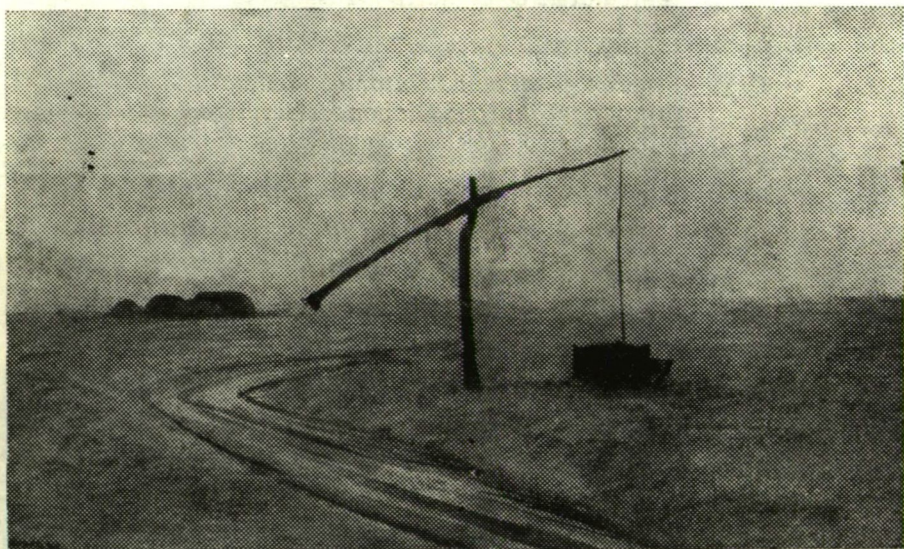
ez a hosszú múlt. A sas a nagydomb lábánál röpköd föl: szárnyának árnyéka fehér arcomon. Mi vagyok ebben a föllebbenthetetlen országban: gyerek, halott ős, álmodott lókoponya? Földgyaluk heródes-pirkadata: eszik holnap a facsoportot, tapossák az erdőket. Fa-tömegsír: gyökértől-koronáig élve kitépett, remegő fák egymásra-tajtékozva. Látóhatárig tántorgó sírverem. Megfulladt fák folyama nap-koszorúsan. Nyomorult fák, állva, dombtetőn, hóban! Kuporgás és tűz: öreg, jövőtlen szellemek ölelik át egymást.

Mammut-tavaszi

Úgy jött a tavasz,
mint egy nagy, szőrös, meleg állat,
mint egy mammut.

Óriás volt az árnya:
pirkadatkor megállt az ajtó előtt
és sötétség szállt az egész völgyre

s én két lustán lélegző domb között
megtaláltam az utat messze,
messze a mammut-időszámításba.

KURUCZ D. ISTVÁN: NAPLEMENTE